

den Skat, der lægges ens paa alle Ejendomme i By og paa Land, hvad de end bruges til, blot efter deres Værdi.

Jeg kan ikke dele de Beklagelser, der ere komne frem baade fra den højtærede Minister og andre ærede Medlemmer, deriblandt det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), om, at Besætning, Inventar og Maskiner ere udgaaede ved Vurdering af Ejendommen til Ejendomsskyld. Det er blevet sagt, at naar det udgik, og vi beholdt Bygningerne, var der intet Princip mere i den Skat. Jeg forstaaer det ikke, jeg finder, at denne Betragtning ligesom meget andet, der er kommet frem om Skattelovene, i højeste Grad er teoretisk. Det forekommer mig, at Teorier bør have meget lidt Ærinde hertil; Spørgsmaalet er blot om, hvad der er praktisk, rimeligt og overensstemmende med Folkets Tankegang og sunde Fornuft. Det ligger ret nær at sige, naar vi tale om Skat paa fast Ejendom: Lad os tage det med, der baade juridisk og i Folkets almindelige Opfattelse hører med til fast Ejendom, og dertil hører afgjort Bygninger, men ikke Besætning og Inventar. Jeg lægger ganske vist ikke stor Vægt paa det; i Fjor var jeg med til at stemme for det modsatte, og jeg skulde ogsaa gøre det i Aar, hvis det var faldet saaledes ud. Det er ikke et Spørgsmaal, der forekommer mig at have nogen stor Betydning for den egentlige Vurdering af disse Loves Indhold. Men jeg ser saa langt fra et Tilbageskridt i den Forandring, der er sket, at jeg meget mere betragter det som et Fremskridt.

Man har hørt et Ræsonnement i Anledning af disse Skattelove, det klang ogsaa igennem, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds sagde, vi have set det i Pressen og ogsaa hørt det hos Ikke-Politikere, navnlig hos Ikke-Politikere er det kommet frem, et Ræsonnement, som jeg synes, der er Anledning til at belyse. Idet man betragter disse gamle Skatter, som vi her afskaffe, navnlig Hartkornsskatten, som en Slags Prioritet, siger man, at det er en Samfundsformue, som Staten ejer, en Formue, som man opgør til 250 Millioner eller lignende, og den smide vi nu væk. Det er et Tab for Staten, idet man kaster den Formue bort, der virkelig var dens Ejendom. Jeg synes, det er et ganske urigtigt Ræsonnement. Det, som Staten ejer i de nuværende Skatter, det, som er af Værdi for Staten, er det, at den har Ret til hos et begrænset Antal Mennesker at opkræve nogle Skatter, for hvilke

den har en vis Fortrinsret, saa man kan være sikker paa, at Pengene komme ind. Disse Skatter opkræves for Tiden hos de Folk, der eje matrikuleret Jord og bygningsafgiftspligtige Ejendomme. Det er den Ret, Staten har. Og hvad sker der nu? Staten faar Ret til at kræve de samme Penge op med den samme Sikkerhed, man udvider blot — om jeg saa maa sige — Kredsen af dem, hos hvem disse Penge maa kræves op, idet man ikke længer holder sig alene til dem, der eje matrikuleret Ejendom, og ikke alene holder sig til at kræve op efter en gammel og ganske forældet Matrikel, men gaar over til at opkræve disse 10 Millioner — eller rettere, det bliver jo mellem 12 og 13 Millioner — hos samtlige Ejendomsbesiddere i Danmark, ja man udvider Kredsen af dem, der betale, dels til alle, der besidde fast Ejendom, dels til alle, der have Formue, og dels til alle, der have Indkomst ud over et vist Minimum. Idet man giver Staten denne bredere Basis for at opkræve disse Penge, gør man saa lidt Staten fattigere, at man tværtimod gør den rigere, idet man kan sige, at de Miner, som man giver Staten Adgang til, føre langt mere Guld end de gamle. Det er naturligvis vort Haab, at det ikke skal vise sig nødvendigt at mønte alt for meget ud af dette Guld i de kommende Dage. Men givet er det dog, at naar Staten kommer i Bekneb i Fremtiden, har man her Midler til gennem de direkte Skatter at skaffe flere Penge. Saa længe de direkte Skatter laa paa den gamle forældede Matrikel og Bygningsafgiften, der jo alle Dage har været udsat for stærk Kritik og ogsaa været ganske urimelig, var der ingen Mulighed for at forhøje dem, ingen Mulighed for, at Staten kunde forøge sin Rigdom gennem dem. Naar Staten skulde have mere, maatte de enten reformeres, eller ogsaa maatte man gaa til indirekte Skatter. Det forekommer mig, at naar der fortælles saa meget om, at vi have gjort Staten fattigere ved at kaste disse Skatter i Grams, som det hedder, er det ganske ved Siden af. Vi have tværtimod gjort Muligheden for vor Stats Udvikling større og rigere, idet vi have skabt et Skattegrundlag, som det er muligt at bringe flere Penge ud af, hvis det viser sig at være nødvendigt.

Det klang ogsaa igennem de Udtalelser, vi hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Kreds, at Kjøbenhavn og Købstæderne forurettedes gennem disse Skattelove. Hvad er det da, der sker gennem disse Skattelove? Det er jo ganske